

INKIJKVERSIE SCRIPT

Samenvatting van: **DOODLEUK...**

*Een **sinister en mysterieus**, maar **vrolijk toneelspel**.*

*door **Peter van den Bijllaardt**.*

*In **4** bedrijven - voor **6 vrouwen** en **4 mannen***

5 Totaal verschillende personen hebben een contract ondertekend, waarin staat dat ze vrijwillig een heel weekend in een afgesloten kelder van een kasteel zullen verblijven. Ze krijgen hiervoor 5000 euro de man. Vlak voordat de *kasteelheer* de deur van de kelder op slot doet krijgen ze te horen dat er in de kelder *vreemde* dingen kunnen gebeuren.

In dit bewuste weekend krijgt iedereen persoonlijk bezoek van een dierbare, die kort daarvoor is overleden. Maar edereen kan alleen zijn eigen '*overleden dierbare*' zien. Alle anderen kunnen deze persoon alleen maar tegen '*de dierbare*' horen praten. De overledenen zelf kunnen elkaar wel zien en horen.

De stemming in de kelder wisselt voortdurend. Van *pure emoties, angsten, subtiele romantiek, vriendschap, radeloosheid* en niet te vergeten *extreme vrolijkheid*.

Want er gebeurt nogal wat in die kelder. Tussen alle *overledenen dierbaren*, maar ook tussen de 5 levende personen onderling.

Aan het eind wordt duidelijk dat er in dat weekend, dat ze samen in die kelder hebben doorgebracht veel meer is gebeurd dan ze voor mogelijk hadden gehouden.

Hiermee is een toneelstuk gecreëerd dat een grote originaliteit in zich heeft. Heel boeiend in elkaar steekt en grote emoties opwekt, maar ook heel vaak een gulle lach van het publiek.

Want er komt een *soldaat* in voor, die per ongeluk zijn *sergeant-majoor* heeft doodgeschoten. De *sergeant-majoor* komt bij hem langs om hem te vertellen dat hij dat niet leuk heeft gevonden...

Een *moeder*, die haar *dochtertje* heeft verloren toen die nog maar een paar dagen oud was. Deze dochter verschijnt voor haar als een jonge vrouw van 18 jaar. En er zit een *hele aardige man tussen*, waarvan kort ervoor zijn *oma* is overleden. Deze *oma* is een hele *pittige tante*. Verder een jonge meid, die samen met haar *vriendin* als een *cabaret-duo* optrad. Zij hebben een auto-ongeluk gehad, waarvan er één het niet overleefd heeft.

En een *punk-meisje*, met een hele grote mond, die denkt dat haar vriend (een crimineel mannetje) nog leeft, maar die is ook overleden. Al deze overleden mensen verschijnen in de periode dat ze in de kelder zitten. Wat mooie momenten oplevert als ook hele leuke scenes, die af en toe kunnen leiden tot grote hilariteit. Het publiek in de zaal hoeft zich geen seconde te vervelen. Dit stuk is een uitdaging voor iedere toneelgroep die eens iets apart aandurft.

Een **sinister**, beetje **mysterieus**,
maar ook een **ontzettend vrolijke stuk**

Doodleuk...

In 4 bedrijven
Voor 6 vrouwen en 4 mannen

Door

Peter van den Bijllaardt

DE SPELERS

Els - 45 Jaar. (de moeder van het overleden dochtertje). Een boeiende vrouw. Intelligent en met een groot invoelend vermogen.

Holly - 30 Jaar. (*van het cabaret-duo*) Een vrouw met een groot gevoel voor humor.

Bea - 25 Jaar. (*van de criminele vriend*) Een punktype. Dominant en ontzettend snel geïrriteerd. Ze kan een hele grote mond opzetten.

Timo - 45 Jaar. (*van de overleden oma*) Een aardige man, die het leven neemt zoals het is.

Rick - 23 Jaar. (*van de Sergeant-majoor*) Een jongen met veel bravoure, maar als het er op aankomt helpt hij anderen.

Marco - 30 Jaar. (*de overleden criminele vriend van Bea*) Een eigengereid figuur. Beetje dom.

Sergeant Majoor Van der Spek – 45/60 Jaar. (*de doodgeschoten sergeant majoor*). Hij is zo'n typische opleiding sergeant majoor. Een vreselijk domme man. Echter, zonder dit zelf te beseffen.

Sofie - 65/80 Jaar. (*de overleden oma van Timo*). Een reuze aardige vrouw. Maar ze kan ook fel uit de hoek komen.

Janet - 18 Jaar. (*de overleden dochter van Els*). Een lief meisje, die warmte en liefde uitstraalt. Het is van belang dat deze rol ook écht door een **jong meisje** wordt gespeeld. Gaat men een ouder iemand hiervoor '**JONGER**' grimeren, dan verspeelt men hiermee de geloofwaardigheid!

Pinky - 33 Jaar. (*de overleden vriendin van holly*) Een lachebek ten top. Vanaf het moment dat ze verschijnt begint ze grappen en grollen te maken.

Christopher - De kasteelheer. Een zeer eigenaardige man. Heeft een zware monotone stem.

Man/vrouw – Komt pas helemaal aan het eind op en is heel klein. **Hij/zij**

kan (eventueel) door de regisseur worden gespeeld.

DECOR:

Een kale kelder met links in de hoek een zwaar uitziende deur. De achterwand loopt rechts een klein eindje door. Daar is de doorloopopening naar een badkamer. Vandaar dat de rechterwand op ongeveer 80 centimeter van die wand af verwijderd is. Tegen de linkerwand staat een stapelbed. Aangegeven als bed 1 (beneden) en bed 2 (boven) Tegen de achterwand staat ook een stapelbed. Aangegeven als bed 3 (beneden) en bed 4. Tegen de rechterwand staat een divan. Op alle bedden en de divan ligt een uitgerolde slaapzak en een kussen.

In het midden staat een grote eetkamertafel waaromheen 5 stoelen. Deze mogen verschillend van stijl zijn. Links van het stapelbed 3 en 4 staat een klein tafeltje, waarop een koffiezetapparaat, met ernaast een pondspak koffie en een hoge stapel plastic bekertjes. Onder het tafeltje, op de grond staan 12 anderhalve literflessen water.

Tussen stapelbed 1 en 2 en de deur zit een smal paneel, dat open kan draaien. Via dit paneel komen (als het licht uit is) de overleden spelers op en gaan op deze manier ook weer af.

KLEDING EN GRIME:

Christopher is gekleed in een ouderwets paardrijkostuum. Laarzen, (liefst) rood jasje, zwarte cap en rijzweepje.

Els heeft een witte luchtige broek aan, een vrolijk bloesje zonder mouwen, instappers en een dun regenjack.

Holly heeft een trendy, vrolijk gekleurde broek aan, bloes met lange mouwen, (die ze op kan rollen) openhangend vestje, laarzen en een vrolijk zomerjack.

Bea is in punk gekleed. Kort geknipt haar. (liefst gemillimeterd!) Leren halsband met metalen punten. Aan haar beide polsen hetzelfde. Strakke zwart leren broek, zware zwarte schoenen. Een zwart leren veter-topje. Daaroverheen een ouwe zwarte trui en een zwart kort leren jack met veel ritsluitingen en gespjes.

Timo draagt een spijkerbroek, T-shirt, sportschoenen en een kort leren

jack.

Rick heeft een camouflage legerbroek aan, een legertrui met canvas of leren schouderstukken. Daaronder een legerkleur-groen T-shirt, zware legerschoenen en een camouflage jack en vechtpet.

Vier personen hebben een rug bij zich. Van verschillende kleur. Niet al te grote! **Els** heeft een grote weekendtas bij zich.

Marco is gekleed in het uniform van agent. Geen pet, geen pistool, knuppel, handboeien of wat dan ook, dat nog bij een politie-uniform hoort!

Sergeant Majoor Van der Spek is gekleed in een camouflage gevechtspak, waarop Sergeant Majoor strepen. Geen wapen, geen koppel. Hij heeft wel een helm op, waarop een helmnet zit. Tussen dit net zijn kleine takjes met bladeren bevestigd. Als hij die afzet is hij gemillimeterd!

Sofie is gekleed in een trendy broekpak, of jasje en rok. Onder het jasje heeft ze een bloes aan. Een vrolijke rieten zomerhoed op haar hoofd, met een kleurrijke sjaal eromheen. Ze heeft tevens een grote strandtas bij zich.

Janet is gekleed in een witte zomerrok en pastelkleurig zomertruitje met korte mouwen. Ze heeft een paardenstaart, of twee staartjes. Wat haar het beste staat, ze moet er in ieder geval uitzien als een jonge vrouw van 18 jaar!.

Pinky heeft een zwart broekpak aan, met een vuurrode bloes eronder. Witte vilthoed (met marineblauwe band) schuin op haar hoofd.

BIJZONDERHEDEN:

Bea heeft aan haar duimen en al haar vingers metaalkleurige ringen. In haar navel en gezicht heeft ze veel piercings. (deze kunnen worden aangebracht, zonder dat men daarvoor gepiercet hoeft te worden). Op de zijkanten van haar bovenarmen zitten tatoeages. (ook die zijn verkrijgbaar en hoeft men alleen maar om te doen).

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaal contract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA.

ENKELE SCENES UIT HET EERSTE BEDRIJF

Rick: Hoeveel mensen van die andere groepen zijn ingestort, als ik vragen mag?

Christopher: *(zucht)* Daar ga ik liever niet op in.

Bea: *(geïrriteerd)* Waarom niet? Ik wil weten hoeveel anderen het is gelukt zo'n weekend in dit stinkende hok vol te houden.

Christopher: *(kijkt haar doordringend aan)* Dat hoort u maandagochtend. *(Bea snuift hard)* Hebben jullie nog meer vragen?

Bea: *(vinnig)* Ja, maar die beantwoord u niet.

Christopher: Dat waren geen vragen, dat was kinderlijke nieuwsgierigheid. *(Holly schiet in de lach. Bea kijkt haar nijdig aan. Christopher kijkt hen één voor één aan)* Geen vragen meer? *(stilte)* Goed, dan ga ik. Jullie hebben vast en zeker voedsel mee- genomen. *(wijst)* Er is hier alleen dat èh... koffiegeval daar en water.

Bea: Dat stond niet in die brief.

Christopher: Er stond ook niet in dat het er wel zou zijn.

Els: Ik heb twee blikken soep bij me en een pak soepstengels. En een pakje creamcrackers.

Holly: O, komt dat even goed uit. Ik heb drie kuipjes Slankie in m'n rugtas zitten, maar ik ben m'n crackers vergeten.

Christopher: Dus er zijn geen vragen meer? *(hij kijkt hen één voor één aan)* Goed, dan ga ik. *(hij loopt naar de deur)*

Bea: Zeg... *(sarcastisch uitsprekend)* kastéélheer... waar is hier de plee?

Christopher: *(wijst)* Daar is een kleine ruimte waar een wc is. Daar is ook een fonteintje.

Bea: Wát? Is hier niet eens een douche?

Rick: *(grinnikend)* 't Is hier het Hilton niet.

Christopher: *(loopt de deur door. Ze kijken hem na. Het slot wordt weer met veel lawaai dichtgedraaid. Pas als de laatste grendel (met veel lawaai) voor de deur is geschoven kijken ze elkaar aan)*

Els: *(zenuwachtig lachje)* Nou, daar zitten we dan.

Holly: *(gaat af, via de 'badkamer'. Men hoort haar daar schamper lachen. Ze komt weer op)* Nou, dat fonteintje is net groot genoeg om voor een volwassen muis.

Els: Och, 't is beter dan niks. En de wc?

Holly: Die heb ik nog niet durven bekijken, maar het moet heel lang geleden zijn dat daar een schoonmaker mee bezig is geweest.

Els: *(schiet in de lach)* Wat 'n mannetje was 't anders, hè?

Holly: Ja. En zijn taalgebruik. Hebben jullie gehoord wat hij zei?... Voor

jullie hebben nog twee groepen hier in deze kelder gezeten. Voor een... période van deze lengte... Hij zei niet: net zolang als jullie. Óf: van vrijdag tot maandag. Nee... Voor een période van deze lengte...

Bea: En wat er met deze groep is gebeurd wilde hij ook al niet zeggen.

Holly: *(geamuseerd, haar best doend de man zijn stem te imiteren)*

Daar ga ik liever niet op in. *(lacht. Els, Rick en Timo lachen mee)*

Timo: Ja, een beetje eigenaardig is hij wel. *(zucht)* En hij zag er ook zo ouderwets uit.

Holly: *(zwaar fronsend)* En hij had het over florijnen. Florijnen! Nou vraag ik je? Geen euro's. Zelfs geen guldens. Nee... Florijnen!

Els: *(zuchtend)* Dus dan zitten we hier voor een heel weekend opgesloten. In de kelder van een kasteel met muren van anderhalve meter dik.

Holly: En met een deur die alleen uit sloten en grendels bestaat.

Timo: Zeg... Lijkt het jullie geen goed idee om elkaar even aan elkaar voor te stellen?

Holly: Da's 'n hele goeie. Ik stel voor dat ieder van ons iets over zichzelf vertelt. *(ze kijkt de anderen aan)* Goed... *(klein lachje)* en omdat ik 'zo bijdehand was er mee te komen zal ik zelf beginnen. *(haal diep adem)* Ik heet Holly... Holly... Nou, m'n achternaam is niet belangrijk. Gewoon Holly. Dertig jaar en single. Dat ben ik al een hele tijd en dat bevalt me uitstekend. O ja. En ik ben manager van een kledingboetiek. *(kijkt de anderen vragend aan)*

Rick: Woon je op jezelf?

Holly: Ja. In Den Haag. In een leuk klein flatje. Met een volledig uitgeruste keuken, maar die gebruik ik bijna nooit, want ik hou er niet van alleen te eten. *(ze kijkt de anderen vragend aan)*

Bea: *(sarcastisch)* Ja hoor, 'n single die op zoek is naar een partner.

Holly: *(luchtig)* O ja, en ik kan er niet goed tegen als mensen denken mij, na vijf minuten al te kennen.

Bea: *(geïrriteerd snauwend)* ik geef alleen maar m'n mening hoor.

Holly: Die mag je dan, wat mij betreft, voortaan voor je houden, liefje.

Els: Nou, zal ik dan maar?... Ik ben Els, 45 jaar en enkele jaren geleden gescheiden. Sindsdien heb ik wat losse relaties met mannen gehad, maar die duurde allemaal erg kort. Op het moment ben ik, net als Holly single en dat bevalt me prima. Ik werk bij een computerbedrijf, maar daar heb ik het niet meer zo naar m'n zin. *(ze kijkt de anderen vragend aan)*

Holly: Heb je kinderen?

Els: *(aarzelt zichtbaar. Dan zacht)* Nee.

Timo: *(korte stilte)* Nou... Ik ben Timo en ook single. *(grinnikend)* 't Lijkt wel of ze in deze kelder alleen maar singles toelaten. Ik èh... werk als programmeur bij een softwarebedrijf. *(zucht)*

Holly: Hoe oud ben je?

Timo: O ja, ben ik nog vergeten. 45 Jaar.

Holly: Getrouwd geweest?

Timo: Nee. *(kort lachje)* Nooit de ware gevonden.

Bea: *(minachtend)* Heb je wel goed gezocht?

Timo: *(flauwe glimlach)* Misschien niet goed genoeg. *(kijkt vragend rond. Als niemand wat vraagt)* Wie is de volgende?

Bea: Ik heet Bea, ben 25 en heb op het moment een vriend, maar dat is 'n ongelooflijke lul. Zogauw ik maandag m'n poen heb maak ik 't uit en ga weer op mezelf wonen.

Rick: *(grijnzend)* O, je sliep dus bij hem.

Bea: Ik wóónde bij hem in, ja.

Rick: Da's hetzelfde. Als je bij iemand woont slaap je ook naast 'm in bed.

Bea: Jij vindt seks, geloof ik, heel erg belangrijk, hè?

Rick: Seks is in het leven heel belangrijk, ja. Vind jij dat niet?

Bea: *(snauwend)* Ja, vertel jij je verhaal nou maar.

Rick: Misschien heeft nog iemand een vraag. *(als niemand wat vraagt)* Oké dan ik... Ik heet Rick en ben 23 jaar. Ik zit in het leger bij de landmacht. Welk onderdeel mag ik niet zeggen. Net zogoed dat ze niet weten dat ik dit weekend hier ben.

Holly: Waarom mogen ze dat niet weten?

Rick: Misschien mag dit helemaal niet.

Holly: *(kort schamper lachje)* Jouw superieuren hebben er toch niets mee te maken wat jij in je vrije tijd doet.

Rick: Mijn commandant beschikt 24 uur per dag over me.

Holly: *(schiet in de lach)* Dat lijkt me geen pretje.

Timo: Nee.

Bea: Als hij toch zelf voor zo'n klotenbaan kiest.

Rick: En dat heb ik gedaan. *(kijkt hen strijdlustig aan)*

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET EERSTE BEDRIJF

Holly: *(met een lachje)* Verlóssen. Dat klinkt alsof we gevangen zitten.

Els: Dat zitten we ook, lieve schat. Hoe je het ook wendt of keert. We zitten hier vast.

Timo: *(vinger eigenwijs omhoog)* Ópgesloten.

Els: Wat ik al zei: 't maakt niet uit welke mooie naam je er aan geeft, het feit blijft bestaan.

Rick: Goed dan. Twee ochtenden. Dat zijn toch... *(begint op zijn vingers te tellen)* drie avonden, twee middagen en twee ochtenden. Dat zijn alles bij elkaar toch nog zeven maaltijden.

Timo: Ik ontbijt nooit.

Holly: *(zachtjes lachend)* Nee, jij neemt 's ochtends een zak spekkies. *(iedereen, op Bea na lacht)*

Els: Als we nou als ontbijt die creamcrackers nemen. Zo te zien hebben we genoeg spullen om er op te doen. En 's avonds eten we de soep.

Rick: Die twee kleine blikjes? Voor vijf man?

Holly: Och... wie het kleine niet eert... Van wie is die soep eigenlijk? *(Els steekt haar vinger op. Holly geeft haar een hand. Overdreven ernstig)* Een praktische vrouw. Ik ben dól op praktische vrouwen. *(Holly en Els kijken elkaar daarna glimlachend aan)*

Rick: O, ik waardeer het wel dat je soep hebt meegenomen, maar je moet toch toegeven dat dat voor vijf man niet al te veel is.

Bea: Jullie mogen die soep lekker zelf opvreten, ik hou niet van die troep.

Holly: Nou, kijk-es, dan zijn er nog maar vier. *(pakt het pak soepstengels)* En met deze overheerlijke soepstengeltjes erbij moet onze honger toch wel te stillen zijn. En als we zondag- middag niets meer hebben gaan we gewoon over op Timo's snoepwinkeltje. *(iedereen, op Bea na lacht)* Nou, dat is dan afgesproken. *(trekt een blikje cola light open, loopt naar het tafeltje, pakt een bekertje en houdt het omhoog)* Wil er iemand met mij delen?

Els: Ja, doe maar een klein bekertje. *(Holly schenkt in, geeft Els het bekertje en gaat weer zitten)*

Timo: *(maakt de zak spekkies open en houdt hem Els voor)* Spekkie erbij?

Els: Nee, dank je. Maar ik lust wel een kaascrackertje. *(Timo rukt het zakje open en geeft het aan Els. Daarna stopt hij een 'flink' spekkie in één keer in zijn mond en gaat zitten)* Dank je. *(ze stopt een kaascrackertje in haar mond)* Niemand heeft zeker een klein zakflaconnetje cognac in zijn achterzak?

Rick: Ik vind niet dat we dit weekend moeten drinken.

Holly: *(geamuseerd)* Dat ik dat nog-es uit de mond van een soldaat mag horen.

Rick: Nee, die man betaalt ons niet voor niets 5000 de man. In deze kelder zijn dingen gebeurd, waar wij niet het flauwste vermoeden van hebben. En wie weet overkomt ons dat ook. *(hij kijkt de anderen aan)*

En daarom denk ik dat we er verstandig aan doen nuchter te blijven.
Els: *(kijkt hem even aan)* Geloof jij daar in?... Dat hier, in déze kelder vreemde dingen zijn gebeurd, bedoel ik.
Rick: Ik wel.
Bea: *(zacht)* Schijterd.
Rick: Kan wel zijn. Maar ik zal helemaal niet raar opkijken als wij dit weekend hier in deze kelder hele gekke dingen gaan meemaken.
Holly: Ik geloof daar niet in. *(kort vreugdeloos lachje)* Volgens mij wil die man gewoon weten of vijf gekken het volhouden een heel weekend met elkaar in een afgesloten kelder door te brengen.
Timo: Wat mij intrigeert is, waarom hij daar 25.000 euro voor over heeft.
Els: Misschien is het een excentrieke miljonair die zich verveelt.
Holly: Ja en die ten koste van ons een amusant weekend wil hebben.
Els: In die advertentie stond: wíe durft een heel weekend in een spookkelder te slapen!
Bea: Nou, mooie spookkelder. Hij is zo verlicht als een sporthal.

LICHT UIT.

Holly: Wat gebeurt er nou?
Rick: Het licht ging uit.
Bea: Tjonge, jonge, wat een opmerkingsgave.
Rick: Ik stel voor dat we geen paniek gaan maken.
Bea: Nou, daar ben je anders wel mee bezig.
Els: Ik zie helemaal niets meer.
Holly: Wat zijn dit voor rare geintjes? Wie heeft het licht uitgedaan?
Els: Nou, niemand van ons.
Timo: En die man zei dat hij niet in het kasteel bleef.
Holly: Ja, maar dat kan hij natuurlijk ook gelogen hebben.
Rick: Wat bedoel je?
Holly: Nou, dat hij ons in de gaten houdt. Met verborgen camera's en zo.
Els: Joh, doe niet zo gek.
Timo: Holly kan gelijk hebben. Misschien betaalt hij ons al dat geld om zich inderdáád aan ons te kunnen vermaken.
Els: *(constateert)* Met camera's die in het donker niets kunnen registreren.
Rick: Nou, tegenwoordig heb je al camera's die in het donker heel goed kunnen zien hoor.
Timo: Ja... De techniek staat tegenwoordig nergens meer voor. 't Zou me ook niets verwonderen dat we ieder moment zijn stem zouden horen.

Els: Nou, ik zou er al blij mee zijn als we weer licht kregen.

LICHT AAN.

Holly: *(kort lachje)* Nou, je wordt op je wenken bediend, lieve schat.

Rick: *(kijkt rond)* Waar zit hier ergens de lichtknop?

ENKELE SCENES UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Het is nog steeds stikdonker. Tijdens de dialoog tussen Bea en Marco snurkt er 'iemand'. Niet al te luidruchtig en met de regelmaat van slapend ademen.

Marco: *(donderend hard)* Béa!

LICHT AAN.

Bea: *(schiet overeind. De rits van haar slaapzak is helemaal open. Ze heeft een kort zwart hemdje met spaghetti-bandjes en een vuurrode slip aan. Haar halsband is af. Ze kijkt met grote ogen naar Marco)* Marcó? Wat doe jij hier? *(ze gaat op haar knieën zitten, dijen op haar hielen en kijkt nog steeds verbaasd naar hem)* Hoe ben jij hier binnengekomen? Hoe weet je eigenlijk dat ik hier ben?

Marco: Dat weet ik pas sinds gisteren.

Bea: Sinds gisteren? Hoe laat is het dan? Hier is 't al de hele tijd stervens donker en onze horloges en mobieltjes werken niet meer. *(ze gaat nu op de rand van haar bed zitten)*

Marco: Ik weet niet hoe laat het is.

Bea: Nou, daar zijn we dan lekker mee. *(springt katachtig omlaag en loopt naar de deur. Trekt aan de knop. Muurvast. Ze loopt even af, via de badkamer maar komt meteen weer terug. Verbaasd)* Hoe ben jij hier binnengekomen? *(ze gaat achterstevoren op een stoel zitten, armen losjes over de leuning)*

Marco: *(glimlacht)* Ik kan overal binnenkomen.

Bea: *(kijkt hem even aan. Kort blazend lachje)* Ja, natuurlijk. *(haalt adem)* Nou, kom op? Speel jij soms met die rare vent een spelletje met ons? *(breekt een stuk chocolade af en stopt dat in haar mond)*

Marco: Wat bedoel je?

Bea: *(volle mond, maar wel hoorbaar)* Met die rare gozer. Die man van dit kasteel.

Marco: *(verbaasd)* Zit jij in 'n kasteel?

Bea: *(ongeduldig)* Já. In 'n kelder.

Marco: *(verbaasd)* Alléén?

Bea: Nee, met vier mafketels. Maar we hebben het nou niet over mij.
Luister nou-es? Als jij niet weet waar ik zít... hoe weet je dan waar ik bén? *(pakt de zak met spekkies)*

Marco: Toen ik dood was zag ik je in een slaapzak liggen.

Bea: *(kijkt hem met grote verbaasde ogen aan)* Toen je... dóód was?

Marco: Ja. Ik ben dood.

Bea: *(kijkt hem nu verbijstert aan)* Maar...

Marco: Ik ben gisteren door de manager van een supermarkt dood-geschoten.

Bea: Jij bent... *(obstinaat)* Wat moest jij daar dan?

Marco: Ik was daar, omdat jij niet met me wilde gaan stappen.

Bea: *(even in de war)* Omdat ik niet... Ja, ik moest hierheen.

Marco: Maar waarom dan?

Bea: Voor een weekend in deze kelder zitten vang ik maandag 5000 smakkers, jongen.

Marco: Zit je alleen voor de poen hier?

Bea: Ja.

Marco: Dus je vond die poen belangrijker dan je vriend.

Bea: Ja. *(snuift hard)* Ik was toch van plan het met je uit te maken.
(scheve lach) Maar dat hoeft nu niet meer.

Marco: *(kwaad)* Ja, ga d'r geintjes over lopen maken.

Bea: Sorry. *(ze kijken elkaar even aan)* Hoe is het daar eigenlijk? *(trekt met haar tanden een flink stuk van een spekkie af en begint te kauwen)*

Marco: Waar?

Bea: *(volle mond, maar wel hoorbaar)* Nou dáár... Waar je nou bent.

Marco: Ik ben alleen nog maar bij een loket geweest. *(Bea schiet in de lach)* Ja, als je weer gaat zitten lachen ben ik weg.

Bea: *(nog steeds geamuseerd)* Ga door. Wat voor 'n loket?

Marco: Nou, net zoals bij 'n bank. Ik moest zelfs in de rij staan.

Bea: *(houdt van verbazing een korte pauze)* Meen je dat nou écht?

Marco: Ja, ik zit hier geen dingen te verzinnen.

Bea: *(raakt geïnteresseerd)* En toen? Vertel nou toch verder, joh. *(stopt de rest van het spekkie in haar mond)*

Marco: Toen ik aan de beurt was vroeg die vrouw me wat ik wilde.
Nou... ik vroeg of er zoiets als een hemel was. Die was er, maar die noemen ze daar heel anders.

Bea: Hoe dan?

Marco: Dat woord bestaat hier niet en het jou uitleggen heeft ook geen zin, want je zult er niets van snappen.

Bea: *(lichtjes gepikeerd)* Nee, ik ben maar de dorpsidioot.

Marco: Ik mocht daar pas in als ik alles had geregeld.

Bea: Alles had geregeld? Wat moest je dan regelen?

Marco: Dat werd me niet verteld. Daar kwam ik zelf wel achter, zei ze.

Bea: O... Én? Ben je er al achtergekomen? *(stopt nog een stuk chocolade in haar mond)*

Marco: Ik ben in de wachtkamer gaan zitten om na te denken. Hoelang ik daar heb gezeten weet ik niet maar ineens zag ik jou. Je lag in een slaapzak en droomde van een Harley Davidson, waarmee je door een stomende beek reed.

Bea: *(grote verbaasde ogen)* Ja, dat klopt... Daar eh... droomde ik van. Vlak voordat jij me wakker maakte.

Marco: Ik dacht alleen maar... die meid wil ik even spreken en toen zat ik ineens hier.

Bea: Zo, da's lekker handig. Je denkt aan iemand en woesssz, je bent bij diegene. Waarom wilde je mij eigenlijk spreken?

Marco: Ik wilde je wat vragen. *(haalt diep adem)*

Bea: Nou... doe niet zo geheimzinnig, vraag op.

Marco: *(haalt diep adem)* Heb jij van mij gehouden?

Bea: Nee.

Marco: Nou, da's kort en krachtig.

Bea: In bed was je oké, maar voor de rest. *(nonchalant handgebaar en klein puffend geluidje)*

Marco: Nou, da's lekker. Ben ik dus voor helemaal niets dood gegaan.

Bea: Hè?... Waar lúl je nou over, man?

Marco: Ja, als jij gewoon met me was wezen stappen was ik nooit naar die supermarkt gegaan.

Bea: *(verontwaardigd)* O, dus 't is weer mijn schuld.

Marco: *(kortaangebonden)* Dat zeg ik toch niet.

Bea: *(scheve glimlach)* Misschien was 't wel je tijd. Misschien, als wij naar de disco waren gegaan had daar ook wel iemand je voor je donder geschoten.

Marco: *(sluit zijn ogen en knikt)* Ja, misschien wel. Maar aan de andere kant... misschien ook niet.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Spek: *(trekt hem bij zijn bovenarmen beethoudend omhoog. Ze staan nu beiden in de spot. Met harde 'sergeant majoor stem')* Wákker worden, De Brúin! *(minder hard, maar nog wel flink fanatiek)* Het zonnetje staat al heel hoog aan de hemel. *(hij ritst de slaapzak, tot*

beneden aan toe, open)

Rick: *(kijkt Spek met grote ogen aan. En terwijl hij uit de slaapzak stapt)*
Hoe... Hoe... Hoe... *(hij is gekleed in groene boxersshort en onderhemd)*

Spek: Hoe ik hier kom? *(harder)* Wat zie je bleek jongen. *(lacht onderdrukt)* Ja, 't komt natuurlijk niet iedere dag voor dat je je sergeant majoor weer in levende lijve terugziet. *(doet zijn helm af en legt die op tafel)*

Rick: Maar... Maar u was toch...

Spek: Dóód! Klópt! Helemaal correct, soldaat De Bruin.

Rick: Wat èh... Wat èh... komt u hier, eh... doen? *(zucht en gaat zitten. Spek gaat naast hem zitten. Rick knijpt de slaap uit zijn ogen)*

Spek: Wat ik hier kom doen? *(kijkt hem even aan)* Wát dacht je?

Rick: Ik heb geen idee.

Spek: Weet de commandant dat je hier zit? Nee zeker.

Rick: Ik èh... heb 't 'm niet verteld, majoor.

Spek: Dacht ik al. *(kijkt rond)* Wat doe je hier eigenlijk in deze sombere ruimte?

Rick: Ik vang hier 5000 euro voor.

Spek: Om hier te zitten?

Rick: Ja. Van vrijdag tot maandag.

Spek: Welke gek verzínt zoiets?

Rick: De man die deze advertentie heeft gezet. We zijn hier met z'n vijven.

Spek: Zóóó'... Én?... Zitten er nog lekkere wijven bij? *(grijnst zéér breed. Holly maakt een korte snelle 'snurk')*

Rick: Ja, één. Maar die wil niks van mij weten.

Spek: Dat zijn de lekkerste. Pittige wijven die niks van je willen weten, maar die wel naar je hunkeren. Niks geen gelul van, néé ik wil niet. Ze willen wééééééé! *(geeft Rick, terwijl hij buldert van de lach, een harde klap op zijn schouder. Hij slaat ervan voorover, maar kijkt daarna Spek met een blik van verstandhouding aan)* Waarom is het hier eigen donker?

Rick: Gisteravond ging het licht uit. Eerst heel even, maar daarna bleef het uit. We hadden net gegeten. En er zit hier nergens een lichtknop.

Spek: *(kijkt rond)* Wel waar.

Rick: Wáár dan?

Spek: Dáár! *(hij loopt naar de divan en draait (op een halve meter hoogte aan het voeteneind) een onzichtbare schakelaar om. Meteen volop licht. Spot uit)*

Rick: *(kijkt met grote verbaasde ogen naar de kale wand)* Maar ik zie helemaal geen lichtsakelaar.

Spek: En wat is dit dan? *(hij maakt weer dezelfde handeling. Licht uit. Weer die handeling. Licht aan)*

Rick: *(loopt erheen en bevoelt de plek)* Maar hier zit helemaal níks!

Spek: Wat wil je? Het licht maar aanlaten?

Rick: *(zucht gelaten)* Ja, doe maar. Dan zien we morgenochtend tenminste iets.

Spek: *(kijkt Rick fronsend aan)* Morgenochtend? *(maakt een grimas, dat hij alles best vindt en geeft Rick een harde klap op zijn schouder)* En vertel me nou eens, hoe is het met jou?

Rick: *(is door de klap een meter vooruit geschoten)* Met mij?... Nou èh... Wel goed, denk ik zo. Tenminste, zolang je er èh... *(maakt een knikkende beweging naar Spek)* dit niet bij rekt.

Spek: Je bedoelt met dít toch niet mij zeker?

Rick: Nou ja... Dit is niet niks zeg. U bent al een vol jaar dood. Maar u staat hier wel gewoon naast me alsof u èh...

Spek: Alsof ik nog leef. *(lacht bulderend en gaat zitten)* Ja, daar moet ik zelf ook nog steeds een beetje aan wennen. Want ik ben gewoon dood. *(kijkt Rick doordringend aan)* En als één dat weet ben jij dat wel.

Rick: *(kijkt hem met een pijnlijke gezichtsuitdrukking aan)* Dat was een ongeluk, majoor.

Spek: *(kijkt Rick doordringend aan)* O... Vind je?

Rick: Ja. Ik èh... Ik wist niet dat dat wapen geladen was.

Spek: Heb ik je niet altijd geleerd dat eerst te checken, alvorens een geweer op je meerdere te richten.

Rick: Maar ik heb dat geweer niet op u gericht, majoor. Ik bukte me om de lege patronen op te rapen en toen...

Spek: Ja, je hoeft mij niet te vertellen hoe 't is gebeurd, jongen. Ik voel die kogel nog mijn hoofd binnengaan.

Rick: Ja, dat spijt me.

Spek: Ó?... Het spijt je... *(haalt diep adem)* En daarmee is de kous af.

Rick: Nou ja, ik heb 't nooit tegen u kunnen zeggen.

Spek: Nee, lógisch! Toen lag ik daar al dood te wezen in die enorme plas bloed... Ja, wat zit je nou naar me te kijken?

Rick: D'r is anders niets meer van te zien.

Spek: Nee. Niet door júllie.

Rick: Niet door... O... En toen? Ik bedoel, wat is er tóen gebeurd?

Spek: Ja. 't Ene moment lig je dood in 'n plas bloed, 't volgende moment sta je in de rij voor één of ander lullig loket.

Rick: *(hevige verbazing. Fronsend)* Sta je in de rij... voor 'n lokét?

Spek: Zeg... Ga jij mij de hele tijd lopen herhalen?

Rick: Sorry. Gaat u verder, majoor.

Spek: Wie zegt dat ik verder wil gaan?

Rick: Nou... U vertelde me dat u voor een loket stond. Nou wil ik de rest ook weten.

Spek: O, wíl je dat? En heb ík daar nog iets in te zeggen?

Rick: U kunt het me ook niet vertellen, natuurlijk.

Spek: Zó! Dát had ik ook gedacht. *(een kort vreugdeloos lachje)* Ja, 't zou mooi worden zeg. Als onbenullige soldaatjes gingen uitmaken wat Sergeant Majoors wel en niet mogen. *(haalt overdreven diep adem)* Ja, ik stond voor een loket. En niet in een kazerne met een soldaat achter de balie. Nee, d'r zat zo'n stom burgerwif. Ze vroeg me m'n hemd van m'n sokken, of hoe dat dan ook heet. Daarna mocht ik mijn dingetje doen.

Rick: U mocht uw... díngetje doen?

Spek: Ja. Als ik nog iets in mijn voorbije leven te regelen had moest ik daar niet te lang mee wachten.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Rick: In de... wáchkamer?

Spek: Ja... de wachtkamer, is dat zo gék? Die heb je daar ook. *(zucht)* Nou, en toen kwam jij op de proppen.

Rick: Ík?

Spek: Ja, jíj! Vind je dat zo gek? Ik moest in die wachtkamer aan jou denken en toen was ik ineens hier. In deze kelder.

Rick: *(kijkt Spek even met open mond aan)* U ging in die wachtkamer zitten... Dacht aan mij en... toen was u ineens hÍer? Maar u bent al een vól jaar dóód!

Spek: *(hevige verbazing)* Ben ik al... Ben ik al een jáár dood? Weet je dat zeker?

Rick: Ja, natuurlijk.

Spek: *(schamper)* Ja, zeker net zo zeker als daarnet, toen je dacht dat er geen lichtknopje boven die divan zat.

Rick: Maar d'r zít daar helemaal geen lichtknopje boven die divan.

Spek: *(zuchtend)* Je bent nog even eigenwijs als toen. Maar wel met een kogel in je lader je lege hulzen oprapen. *(diepe zucht)* Ik denk dat ik maar weer ga. *(staat op)*

Rick: Néé.

Spek: Ja, wát nee?

Rick: Nee, u moet nog niet gaan. Ik wil nog een heleboel weten.

Spek: Wat dan?

Rick: Nou... Hoe het aanvoelt als je dood bent. En wat ze je vragen...

(heftige hoofdgebaren) Dáár! Aan dat lokét!

Spek: Daar mogen we niet met gewone stervelingen over praten.

Rick: Met wíe niet?

Spek: Met jullie niet. Lévende mensen.

Rick: Is u dat gezegd?

Spek: Nee, dat staat op een A-viertje. Die krijg je, terwijl je voor dat loket in die rij staat te wachten. Allemaal regeltjes. 't Leek wel of ik weer in het leger terug was. Nou jongen... *(zet zijn helm op)* ik weet niet of ik 't je nu moet vergeven of niet, 't ga je goed. *(loopt naar de deur)*

Rick: Wácht!

Spek: Ja, wat nou weer?

Rick: *(fel)* U moet 't me wél vergeven... *(weer rustiger)* Ik bedoel... Dat ik u heb neergeschoten... Per ongeluk.

Spek: *(kijkt hem dreigend aan)* En waarom dan wel?

Rick: Omdat ik me dan beter voel.

Spek: En wat heb ík daarmee te maken? Dat jij je beter voelt. Het gaat erom dat ík me beter ga voelen.

Rick: Nou, dat is toch hetzelfde. Als u me vergeeft voel ik me beter en daardoor voelt u zich ook een stuk beter.

Spek: Denk je?

Rick: O, dat weet ik zeker.

Spek: Goed dan. Dan zal ik er eens over nadenken.

Rick: Gaat dat weer een jaar duren?

Spek: *(gaat vlak voor Rick staan. Neuzen 1 centimeter van elkaar af. Rustig pratend, maar wel dreigend)* Jij vergeet toch niet dat ik je meerdere bent, hè?

Rick: Geen moment, majoor.

Spek: Dat had ik ook gedacht. *(haalt diep adem, doet een pas achteruit en wijst Rick aan)* Ik denk er over na en misschien... Héél misschien kom ik 't je nog vertellen. *(terwijl hij naar de deur loopt gaat het...)*

LICHT UIT. *Spek gaat, via het 'paneel' af.*

Rick: Hè, niet weer hè... Majóór?... Bent u er nog?... Majóór?

LICHT AAN. *Rick kijkt rond en zucht diep.*

Holly: *(komt overeind)* Hé d'r is weer licht. Tegen wie stond jij nou te praten?

Rick: Tegen mijn sergeant majoor. Die èh... Was èh... *(beseft nu dat hij nooit geloofd wordt)* Tegen niemand.

Holly: Je hebt zeker gedroomd. *(stapt uit haar slaapzak. Ze is gekleed in een kort katoenen hemdje en een short. Ze gaat op de divan zitten)*

en gaapt schaamteloos. Tijdens haar gaap mag ze de volgende zin ook uitspreken) Heb jij al koffie gezet? Hoe laat is het eigenlijk? *(kijkt op haar horloge en zucht teleurgesteld)* Nog steeds kapot.

Els: *(komt overeind en leunt op haar ellebogen)* Hoorde ik nou dat er koffie is? *(al gapende)* En hoe laat is 't eigenlijk?

Rick: *(heeft tegelijk met Holly op zijn horloge gekeken)* De mijne staat nog steeds stil.

Els: Ik denk dat het zaterdagochtend is.

Holly: Waarom denk je dat?

Els: Nou, ik voel me goed uitgeslapen. Dan kan het dus volgens mij geen vrijdagavond meer zijn. *(ze stapt uit haar slaapzak. Ze is gekleed in een Bigshirt met een vrolijke opdruk)* Ja, is er nou koffie of niet?

Holly: Hij heeft niet gezet en ik ben net wakker.

Els: Dan zet ik het wel. Ik moet 's ochtends cafeïne hebben anders word ik niet wakker. *(ze giet water uit de bijna lege fles in de pot, maakt een nieuwe fles open en vult de pot tot de rand. Enz. etc.)*

Holly: *(pakt een pak legerkaken)* Wat zit hier eigenlijk in?

Rick: *(pakt het pak van haar over)* Dat zijn rantsoenkaken. Wij noemen dat kiezenbrekers. *(hij scheurt het pak open en geeft er een aan Holly. Die probeert er voorzichtig een hapje van te nemen, maar er breekt niets af)* Ja, je moet natuurlijk wel flink doorbijten.

Holly: O, dan is dit wel aan mij besteed, ik ben altijd een doorbijtertje geweest. *(bijt er met kracht een stuk af)* Zo, dás harde koek. *(proeft)* En het smaakt naar natte kranten.

Rick: Ja, je moet er ook wat opdoen. *(hij haalt een combinatiemes uit zijn rugzak en maakt met de blikopener het blik ham open. Snijdt met hetzelfde mes 2 dunne plakjes ham af en legt het op de kaak)*

Holly: *(bijt er met kracht een stuk af. Met volle mond)* Ja, dit smaakt 'n stuk lekkerder. *(ze gaat zitten)*

Els: Snij voor mij ook-es wat af, Rick. *(pakt een kaak)*

Holly: Hé, da's goeie ham zeg. Krijgen jullie dat in het leger iedere morgen? *(neemt een nieuwe hap)*

Rick: Ja, was dat maar waar. Nee, deze ham heb ik gisteren bij Appie gekocht. *(hij belegt ook een kaak voor zichzelf)*

Els: *(heeft ook geproefd)* Zó, dat spul is hard. Ben je erg beledigd als ik overga op een lief dun crackertje. Ik heb net drie nieuwe kronen. *(legt de ham over op een creamcracker en gaat zitten)*

Holly: Rick heeft gedroomd.

Els: O.

Holly: Ik dacht eerst dat hij tegen zichzelf stond te kletsen, maar het bleek een droom te zijn geweest.

Els: Waar ging die droom over, Rick?

Rick: *(hij is intussen ook gaan zitten)* Over een sergeant majoor die ik heb gekend.

Els: *(kort zacht lachje)* O, was zeker een bullebak.

LICHT UIT. *Van der Spek komt, samen met Marco via het 'paneel' op. Spek gaat op een stoel zitten. Marco leunt relax tegen bed 2 aan, armen over elkaar, scheve glimlach.*

Holly: Hè, niet weer hè.

Els: Waarom gaat ons licht toch steeds uit?

Rick: Waar is de divan? *(loopt er op de tast heen. Zogauw hij de divan beet heeft zoekt hij het voeteneind op. Het is NIET de bedoeling dat hij een lichtknopje aandoet. Hij gaat alleen maar met zijn vlakke hand over de bewuste plek)*

LICHT AAN.

Spek: Zie je nou dat daar een lichtknopje zit. *(Rick staart met grote ogen naar Spek)* Ongelovige Thomas.

Rick: Maar ik voelde helemaal niks.

Spek: *(grijnzend)* Dan kan je vast en zeker toveren.

Rick: *(grote ogen)* Waar kom jij nou ineens weer vandaan? *(Els en Holly kijken Rick verbaasd aan en daarna elkaar)*

Spek: Vertel dat stomme wijf eens dat ik geen bullebak was.

Rick: *(is over zijn verbazing heen)* Ja, doe 't lekker zelf. *(gaat zitten en neemt een flinke hap van zijn kaak)*

Holly: Tegen wie zit jij nou te kletsen?

Spek: *(als Rick hem verbaasd aankijkt)* Ze kunnen me niet zien, jongen. Alleen jij kan me zien. *(grinnikt)*

Rick: *(kijkt met open mond en grote ogen van Spek naar Holly)* Ik èh... *(kijkt naar Els)* Ik èh...

Spek: *(tot Marco)* Wat is-ie aandoenlijk, hè? Kun je je voorstellen dat dat figuur mijn hersens aan flarden heeft geschoten.

Marco: Ja, ik zie 't, d'r zit een heel gat in je kop.

ENKELE SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Timo: Wat èh... zou ik dan moeten hebben geproefd?

Sofie: *(lief stemmetje)* Wat dacht je van... ráttengif? *(begint hard en schel te lachen)*

Timo: *(kijkt haar in verbijstering aan)* Heeft u... Maar...

Sofie: *(grote ogen)* Hé Timo. Wat doe jij nou ineens hier? *(kijkt hem even aan)* Dus je weet er vanaf... Ja... ik heb jouw opa vergiftigd. *(fel)* De viespeuk! De óntuchtpleger! Hij heeft me bedrogen met een andere vrouw. Jouw fijne opa, die jou steeds op zijn knie paardje liet rijden. Nou, hij liet vrouwen ook paardje rijden. Maar dan hadden ze geen draadje stof aan hun lijf. *(nog feller)* De ouwe viespeuk! De smérige echtbreker! En dan ook nog liegen tegen me. *(ademt zwaar. Dan iets rustiger)* Dat vond ik nog het ergste van allemaal... Dat hij steeds tegen me loog.

Timo: Maar oma... Opa is door...

Sofie: Ik moet weer 'ns gaan. *(legt een hand tegen zijn wang en glimlacht vriendelijk)* Ga jij maar verder met je weddenschap jongen. En doe je moeder de groeten van me. *(staat op en lacht schaterend)* In een boerderij. Dóra! *(lacht nog harder. Ze loopt statig van de tafel vandaan en draait zich dan om)* Ik hoop dat je 'm wint... De weddenschap.

Timo: Waarom gaat u nu al?

Sofie: Ik moet Teun vinden. *(zucht diep)* Ik moet 'm iets vertellen dat heel erg belangrijk voor ons is. *(spot uit. Sofie gaat via het 'paneel' af)*

Zo gauw het paneel weer dicht is gaat het LICHT AAN. Timo kijkt verrast om zich heen.

Els: *(komt overeind en leunt op haar onderarmen)* Was dat je oma?

Timo: Ja... *(nog steeds een beetje ontdaan)* Ze beweerde dat ze mijn opa heeft vergiftigd.

Els: Ja, ik hoorde zoiets. *(loopt naar het koffiezetapparaat)*

Timo: Maar dat is niet zo.

Els: O. *(schenkt koffie in haar bekertje)*

Timo: Nee. Toen ze ontdekte dat mijn opa een verhouding met een andere vrouw had is ze ingestort. Ze werd manisch depressief en is daar nooit meer uitgekomen. *(Els houdt vragend kijkend de pot omhoog. Hij houdt zijn bekertje erbij en zij schenkt bij. Ze zet haar koffie op tafel, zet de pot op het apparaat, pakt een suikerzakje en gaat naast hem zitten)* Daarna werd mijn oma dement en wist niets meer. *(Els scheurt het zakje suiker open, doet dat in haar koffie en roert met de balpen)* Hé, is er nog suiker?

Els: Liggen naast het apparaat. *(Timo loopt er meteen heen)* Één zakje per keer hoor, d'r zijn er niet zoveel meer.

Timo: (*pakt een zakje, gaat weer zitten en scheurt hem open*) Is die suiker van jou?

Els: Ja. En ik heb maar tien zakjes meegenomen. Nou ja, dan moeten we morgen maar zonder drinken. (*ze geeft hem de balpen*) D'r zijn nog steeds geen lepeltjes. (*ze drinken van hun koffie*) Ze denkt ook dat jij haar man Teun bent, hè?

Timo: Ja... (*zucht en drinkt*) Hé, maar wacht-es even... Vind jij 't dan helemaal niet gek dat hier ineens iemand, die al acht jaar dood is, verschijnt?

Els: Nee... (*glimlacht hem toe*) Ik zal je nog meer vertellen... Ik kan haar ook niet zien.

Timo: (*kijkt haar even verbaasd aan*) Je kunt haar... Maar...

Els: Ik kan haar ook niet horen. Ik heb alleen jou gehoord.

Timo: Jij hebt alleen maar... Maar dan... En dat vind je dan allemaal normaal?

Els: Och, ik ben er intussen aan gewend. 'tIs Rick en Bea ook al overkomen.

Timo: O.

Els: 't Schijnt aan deze kelder te liggen. En er verschijnen alleen mensen die al dood zijn. Maar dat is logisch natuurlijk. Stervelingen kunnen niet door deze deur en door muren van anderhalve meter dik.

Timo: Dus Rick en Bea... (*Els knikt*) En die kon jij ook niet zien.

Els: Nee. En ook niet horen. Het schijnt dat alleen degene, die met de dode op zich te maken heeft hem of haar kan zien.

Timo: En wie hebben Rick en Bea dan ontmoet?

Els: Rick zijn sergeant majoor en Bea haar vriendje.

Timo: En èh... allebei dood.

Els: Ja. Vanochtend waren ze er allebei. 't Schijnt dat ze elkaar wel kunnen zien. En ook kunnen ze tegen elkaar kletsen, maar alleen degenen waarvoor ze komen kunnen ze zien en horen.

Timo: Lekker verwarrend.

Els: (*lacht zacht*) Och, 't was wel komisch. Eerst zei Bea wat en toen Rick. (*schiet in de lach*) Rick dacht dat Bea zijn sergeant majoor wel kon zien omdat ze die aankeek terwijl ze tegen haar vriendje kletste. Haar vriend zat namelijk vlak naast die man.

Timo: En jij? Is er al iemand voor jou gekomen?

Els: Ik heb nog niemand ontmoet. (*zuchtend*) Maar dat zal wel komen. Nu er al drie bezoek van iemand hebben gehad. (*zwaar zuchtend*) Hier gebeuren hele rare dingen, Timo. (*drinkt haar koffie*)

Timo: (*knikt en drinkt ook van zijn koffie*) 't Was me anders wel een gewaarwording. Ineens je oma naast je zien zitten.

Els: Hoe zat dat nou eigenlijk met dat vergiftigen?

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Els: Doe ik ook. Ik heb al gesolliciteerd... Bij Inter Software... Ja, wat zit je me nou grijnzend aan te kijken? (*grote ogen*) Is dat soms jouw bedrijf?

Timo: (*geamuseerd*) Ben jij mevrouw Van Dijk? (*Els knikt breed glimlachend*) Ik heb je brief gelezen.

Els: Neem jij, als baas dan ook je mensen aan?

Timo: Ja. Dat laat ik nooit aan anderen over. Ik ben programmeur in hart en nieren en als iemand zich voor die functie aanbiedt dan wil ik persoonlijk ervaren wie er eventueel bij me komt werken. (*scheve glimlach*) Man of vrouw, daar maak ik geen enkel onderscheid in. Mag ik jou vragen hoeveel ervaring je op dit gebied hebt?

Els: (*kijkt hem even aan*) Ik neem aan dat je een eerlijk antwoordt wil... (*flauwe glimlach*) Niet al te veel. Ik nam, daar waar ik nu werk, af en toe werk van zieke collega's (*alsjeblijft niet het woord: collegae gebruiken*) over en dat ging me redelijk goed af. Maar ik ben bereid te leren én... ik leer ontzettend snel.

Timo: Je bent aangenomen.

Els: (*kijkt hem met grote verraste ogen aan*) Zo, jij neemt je beslissingen snel.

Timo: Ik ga op mijn gevoel af. Altijd gedaan, nooit spijt van gehad. Je begint wel onderaan.

Els: (*zachtjes lachend*) Geen probleem, baas. (*ze geeft Timo een stevige hand*) Dank je wel voor het vertrouwen.

Timo: Jij gaf me vanaf het allereerste moment al een goed gevoel. (*lacht zachtjes*) En je deelde je suiker met mij.

Els: (*volkomen ernstig*) Het lijkt wel of je wist dat je mij in dienst ging nemen.

Timo: Ik geloof er heel erg sterk in dat alles op deze wereld voorbestemd is. Waarschijnlijk moest ik aan dit waanzinnige weekend meedoen om zodoende jou te leren kennen.

Els: Bedoel je... dat als je me hier, in deze kelder niet had leren kennen... dat ik dan misschien nooit was aangenomen?

Timo: Waarschijnlijk niet. Ik neem nooit beginnelingen aan. Alleen mensen met ervaring. Mijn bedrijf is namelijk niet al te groot en al mijn programmeurs hebben een ruime ervaring in wat ze doen.

Els: (*zwaar onder de indruk*) Goh... Wat 'n eer dan... Dat je mij een kans geeft, bedoel ik... Ik krijg ineens een enorme neiging je te kussen.

Timo: (*grijnst verlegen*) Wat let je?

Els: *(geeft hem een tedere kus op zijn wang. Zachte stem)* Dank je wel voor deze mogelijkheid, Timo.

Timo: *(is even uit zijn doen. Lacht verlegen, raakt zijn wang aan en zucht diep)* En nu wil je waarschijnlijk weten waarom ik aan dit waanzinnige weekend mee doe? Nou, niet voor het geld.

Els: Ik heb 't ook niet voor het geld gedaan.

Timo: O... *(grijnst)* Dan mag jij eerst je verhaal doen.

Els: Nou, dat zit allemaal heel raar in elkaar. *(lacht kort en zachtjes)* Ik werd opgebeld door een vrouw. Ze wilde me haar naam niet zeggen, maar raadde me aan de krant van die dag te lezen. Ze zei er ook nog het paginanummer bij. Toen hing ze op. Op die bewuste pagina viel me meteen die advertentie op. *(snuivend lachje)* Gek hè?

Timo: Ja... En je hebt geen idee wie die vrouw was?

Els: Nee. Ik herkende ook haar stem niet. En jij?

Timo: *(kijkt haar even vragend aan)* O, mijn verhaal... Nou, ik eh... heb op die oproep gereageerd omdat ik wilde ontdekken welke mensen hierop afkwamen.

Els: *(verrast)* Alleen daarom?

Timo: *(knikt grijnzend)* En je ziet, het heeft nut gehad.

Els: Hè?... O... Ja, zéker. *(kort lachje)* Toen ik hier gisteren zat dacht ik, wat dóe ik hier? Waar ben ik in vredesnaam aan begonnen. En toen die twee ruzie begonnen te maken dacht ik, het lijkt hier wel het Big Brother huis. *(kort lachje)* Maar ja, die man had de boel al afgesloten, dus ik kon niet meer terug.

Timo: *(heeft haar in verbazing aangekeken)* Ik had precies dezelfde gedachten. Ik heb zelfs nog even op het punt gestaan op de deur te bonzen en te roepen dat ik me bedacht had.

Els: Écht? *(Timo knikt)* Goh... Twee zielen, één gedachte.

LICHT UIT. Meteen de sinistere muziek naar redelijk hard draaien. Els en Timo gaan weer in hun slaapzakken liggen. Janet op via het paneel en gaat aan de tafel zitten. Zogauw het LICHT weer aangaat ruikt ze de inhoud van het bekertje, zet het op tafel, pakt de zak spekkies en ruikt eraan. Staat op en loopt naar Holly. Ze trekt de bovenkant van de slaapzak iets opzij, zodat ze het gezicht van Holly kan zien. Ze glimlacht en legt de 'flap' weer terug. Dan loopt ze naar het bed van Els. Ze begint teder te glimlachen. De muziek wordt langzaam weggedraaid.

Janet: *(zacht)* Mama?... *(iets harder)* Mama?

Els: *(komt met een ruk overeind en kijkt Janet met grote ogen aan)* Ben jij... Ben jij...

Janet: *(knikt glimlachend)* Je dochter.

Els: *(kruipt uit de slaapzak en zwaait haar voeten buiten het bed. Janet doet 2 passen naar achteren)* Maar... Maar je bent...

Janet: *(knikt glimlachend)* Groter geworden.

Els: *(komt nu pas overeind en doet een pas naar voren)* Ja... *(ze wil het gezicht van Janet strelen, maar aarzelt)* Je bent zo... zo...

Janet: Je mag me wel omhelzen als je wilt.

Els: Kan dat?... Ben je niet...

Janet: Nee, ik ben net zo stoffelijk als jij.

Els: O... *(streelt nu heel voorzichtig het gezicht van Janet en slaat daarna, even voorzichtig haar armen om haar heen. Terwijl de vrouwen elkaar omhelzen zucht Els sidderend. Dan duwt ze Janet op armlengte van zich af)* Je... Je bent zo mooi.

Janet: *(met een flauwe glimlach)* Ik ben de dochter van m'n moeder. *(ze kust Els heel teder op de lippen)* Dag, mama. *(Els omhelst Janet nu een stuk woester en drukt haar dicht tegen zich aan. Het gezicht van Els is richting publiek gekeerd. Ze heeft haar ogen stijf gesloten en haar uiterlijk toont om en om blijdschap en smart. Na ca. 15 sec. laten ze elkaar los en kijken elkaar, op armlengte, aan)* Je had natuurlijk een baby van twee dagen verwacht.

Els: Ja. Daar was ik zo bang voor.

Janet: Wist je dan dat ik je hier zou komen bezoeken?

Els: Nee... Maar de anderen hadden ook... en toen dacht ik... *(in vervoering)* O, ik ben zo blij je te zien. *(omhelst haar weer woest. Nu is ze van het publiek afgewend. Ze begint snikkend en schokkend te huilen)*

Janet: Je moet niet huilen, mama. Je moet blij zijn dat we weer bij elkaar zijn.

Els: *(stopt de omhelzing, geeft haar een dikke zoen op haar wang en pakt een tissue uit haar weekendtas. Terwijl ze haar ogen dept, zachtjes lachend)* Het zijn ook tranen van geluk.

Janet: *(is gaan zitten)* Kom naast me zitten. *(als Els zit)* Eerst wilde ik niet komen.

Els: Waaróm niet?

Janet: Ik was bang je van streek te maken. Je hebt al zoveel verdriet om me gehad.

Els: Maar dat had er mee te maken dat ik, voor je was geboren al zoveel van je hield.

Janet: Dat weet ik.

Els: Ja, natuurlijk. Je weet natuurlijk alles.

Janet: Ik wist ook wat je wilde gaan doen. *(Els kijkt haar in verbazing)*

en een beetje angstig aan) Die twee keer dat je jezelf wilde doden heb ik voorkomen.

Els: *(hevige verbazing)* Was jij... Was jij degene die me die woorden influisterde?

Janet: *(knikt glimlachend)* Ja. Ik wist wat je wilde. Maar naar mij komen, door middel van zelfmoord was niet de juiste oplossing.

Els: Waaróm niet?

Janet: *Máma!*... Je had nog een heel leven voor je.

Els: Ja, maar wat voor een. Ik heb 't nooit langer dan twee maanden bij een en dezelfde man uitgehouden. En mijn geluk is toch gebaseerd op een gezin waar ik van kan houden.

Janet: *(glimlacht)* En wie zegt dat dit niet in het verschiet ligt. *(als Els haar met grote ogen aankijkt)* Je moet niet wanhopen mama, alles komt goed.

Els: Ken jij dan... mijn toekomst?

Janet: *(knikt glimlachend)* Ja. Maar die mogen wij nooit aan stervelingen prijsgeven. En zeker niet aan mensen die we liefhebben.

Els: Heb je daarom voorkomen dat ik... *(Janet knikt glimlachend)* Hoe komt het eigenlijk dat je al zo groot bent?

Janet: Waar wij zijn gaat het leven door. *(als Els meteen iets wil vragen vervolgt ze snel)* Nee, niet het leven zoals jullie het hier kennen. Anders... *(zuchtend)* Hoe kan ik je dit nu het beste uitleggen?... Het komt er in het kort op neer dat we, waar ik nu ben, altijd gelukkig zijn. We wanhopen nooit. Dat hoeven we ook niet want alles is bij ons tot in de puntjes verzorgd.

Els: Kunnen jullie ons altijd bezoeken als je dat wilt?

Janet: Nee. Alleen op plekken zoals deze ruimte.

Els: Dus het is geen toeval dat ik hier zit?

Janet: Nee. *(glimlacht)* Net zoals het geen toeval is dat Timo hier ook is.

Els: *(lichtjes verbaasd)* Je kent Timo?

Janet: Van zijn oma. Samen hebben we er voor gezorgd dat jullie hier naartoe gingen. Timo is haar zorgenkind. We mogen allemaal één zorgenkind hebben.

Els: Wat is een zorgenkind?

Janet: Iemand die we hun hele leven in bescherming nemen.

Els: O... En eh... Ben ik... jouw zorgenkind?

Janet: *(knikt glimlachend)* Ja. Leeftijd staat hier volkomen buiten.

Els: Maar toen ik aan mijn eerste zelfdoding dacht was jij twee jaar.

Janet: Sinds ik ben gestorven ben ik altijd dezelfde geweest.

Els: Dat begrijp ik niet.

Janet: Je ziet me nu, zoals je me het liefste ziet. In de leeftijd van een

jonge vrouw.

Els: Bedoel je... Dat je eigenlijk nog maar een...

Janet: *(ze legt snel 2 vingers op de lippen van Els)* Niet zeggen. Dan komt je verdriet weer terug. Je hebt gedaan, waarvan je toen vond dat dat het beste voor me was. En dat was ook zo. Had je anders beslist dan had ik voortgeleefd als een plant. Een leven zonder noemenswaardige vooruitzichten. Je hebt er goed aan gedaan mij te laten gaan.

Els: *(in een snik)* O, liefje. *(omhelst haar zittend en legt haar wang heel even tegen die van haar)* Ik vind het allemaal zo erg. Maar ik kon er niets aan doen. Het waren de omstandigheden. *(deft haar ogen weer met de tissue)*

Janet: *(teder glimlachend)* Ik weet 't. Dacht je dat je mijn zorgenkind was geworden, als jij de schuld van mijn dood was geweest. *(geeft Els een tedere kus op haar lippen)* Er is op deze wereld niemand geweest die meer van me heeft gehouden dan jij. En die nog steeds van me houdt. Je laat geen dag voorbij gaan zonder aan me te denken. Weet je wat het voor mij betekent als jouw gedachten door mijn bovengedachten gaan.

Els: Je wát?

Janet: Bovengedachten... Dat is... *(ze sluit even haar ogen en zucht)* een soort hersengedeelte die er voor zorgt dat de gelukprikkels worden overgebracht naar het gedeelte van je totale aanwezigheid. Daardoor krijg je een gevoel die volmaakt geluk omvat. *(ze kijkt Els even aan en glimlacht)* Je begrijpt er niets van, hè? Als jij aan mij denkt, mama... Dan voel ik dat en dat maakt me intens gelukkig. Jij voelt je op dat moment ook gelukkig, omdat je onbewust weet dat ik het weet... Dat je aan me denkt.

Els: O.

Janet: En het besef, dat ik wist dat je weer gelukkig zou worden, heeft mij er toe gebracht je op die speciale momenten op andere gedachten te brengen.

Els: Over dat èh... gelukkig worden van mij... Heeft dat met een persoon te maken die ook hier in deze kelder zit?

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

LICHT UIT. Meteen het nummer van de Beatles: All You Need Is Love... Gelijk beginnend met de titeltekst. Els gaat weer in haar slaapzak liggen. Janet gaat via het 'paneel' af. Pinky op. Ze gaat, met haar rug naar de divan gekeerd, boven op tafel zitten. In de

kleermakerszit. De muziek wordt na ca. 20 seconden en op een 'mooi' moment langzaam weggedraaid. LICHT AAN.

Holly: *(draait zich om en zucht overdreven hard en lang. Trapt enkele malen met woeste bewegingen het (gedraaide) voeteneind van de slaapzak naar beneden en probeert haar slaapzak open te ritsen. Dat lukt niet. Ze rukt aan de sluiting) Ga open, kréng! (Pinky schiet onhoorbaar in de lach. Na nog enkele ongeduldige pogingen lukt het haar de ritst te openen. Ze trekt het lipje woest naar beneden. Dan gaat ze met even ongeduldige handelingen op zoek naar een strip met slaappilletjes) Waar zijn die verrekte slaappillen nou? (ze haalt tegelijk de strip tevoorschijn en staat op. Dan pas ziet ze Pinky. Haar mond zakt langzaam open en haar ogen sperren zich van verbazing ver open)*

Pinky: *Slik je die rommel nou nog steeds? (glijdt van de tafel en leunt er tegenaan)*

Holly: *(haar verbazing duurt 5 seconden. Dan krijgt ze het uit) Píinky! (ze loopt op haar af, steekt haar handen uit en kromt al haar vingers. Pinky doet hetzelfde. Als de toppen van hun vingers elkaar raken beginnen ze 'kriebelende beweginkjes' te maken. Daarna drukken ze hun handen tegen elkaar aan en maken met de tegen elkaar aandrukkende handen draaiende bewegingen. Vervolgens slaan ze hun handen éénmaal hard tegen elkaar aan. Opnieuw, maar nu wat minder krijsend roep Holly) Píinky! Ben jij het écht?*

Pinky: *Helemaal. Van top tot teen. (maakt een overdreven rondje en eindigt in een bespottelijke revérence)*

Holly: *(lachend) Je bent nog geen spat veranderd.*

Pinky: *Nee, ik ben nog steeds dezelfde grote trut. (ze gillen beiden van de lach)*

Holly: *Goh hé! Dat ik jou nog 'ns zou ontmoeten.*

Pinky: *Heb je daar dan aan getwijfeld? De anderen hebben toch ook bezoek van iemand gekregen.*

Holly: *Ja, maar dat ik uitgerekend jóu zou ontmoeten. Ik dacht, nou ja, voor mij zal er wel een stomvervelend familielid verschijnen.*

Pinky: *Om jou hier, in deze ruimte te krijgen, heb ik wel het een en ander moeten doen, hoor, jongedame.*

Holly: *Hoe bedoel je dat?*

Pinky: *Nou, precies zoals ik het zeg, lieverd. Ik heb me behoorlijk moeten inspannen je die krant te laten kopen.*

Holly: *(grote ogen) Heb jij mij... (knikt) Ja, ik vond 't al zo raar dat ik thuis ontdekte dat die krant bij mijn boodschappen zat. Ik lees*

normaal nóóit de Telegraaf. Dus dat heb jij gedaan.

Pinky: Ja, laat je door een doldwaze zwaan slaan. *(ze gillen beiden van de lach)* Ik heb in die grijze massa van jou moeten wroeten tot mijn synapsen er bij neervielen. En 's avonds zat je maar naar die advertentie te staren en je nam maar geen beslissing.

Holly: Wel waar. Ik las 'm en dacht meteen: dat ga ik doen.

Pinky: Ja, 'n gestoorde kameel met 'n zak poen. *(ze gillen beiden van de lach)* Het duurde ruim één uur voor je besliste.

Holly: Niet waar.

Pinky: Wel waar.

Holly: Niet waar.

Pinky: Ja, 'n Basgitaar met 'n blaar op z'n snaar. *(ze gillen beiden van de lach)*

Holly: Ik ben diezelfde avond nog die brief gaan schrijven.

Pinky: Noem je dat snel beslissen?

Holly: Hoe het ook is gegaan, ik ben nu hier. En waar ben jij?

Pinky: *(scheve glimlach)* Ook hier.

Holly: Je weet precies wat ik bedoel.

Pinky: *(zucht)* Daar mogen we niet over praten.

Holly: Ja, 'n inktvis zonder graten. *(ze gillen beiden van de lach)*

Pinky: Ja, ga jij nou ook niet nog-es met dat stomme gerijm beginnen, hè. Ik probeer er juist vanaf te komen.

Holly: Laat je betasten door een pooier uit Rome. *(ze gillen beiden van de lach)*

Pinky: Hoe vind je 't hier?

Holly: *(trekt een blikje cola light open)* Zwaar klóten. Steeds gaat het licht uit en onze horloges werken niet meer. En onze mobieltjes ook al niet.

Pinky: *(scheve glimlach)* O, dus je weet niet welke dag het is?

Holly: Nee. Weet jij 't? *(gaat zitten en drinkt)*

Pinky: Wat maakt 't jou nou uit welke dag het is. *(ze gaat op tafel zitten, met haar voeten op een stoel)*

Holly: Nou, we moeten hier tot maandag blijven. Ik heb al drie keer geslapen, ik wil nou wel 'ns weten hoever we nog van maandagochtend afzitten. Ik wil die 5000 euro en wegwezen.

Pinky: Laat je kezen door honderd chinezen. *(ze gillen beiden van de lach)*

Holly: Nee, ik heb d'r écht genoeg van.

Pinky: Je hebt 't toch zeker niet alleen voor de poen gedaan?

Holly: Nee, ook om 'ns lekker te lachen. Maar dat heeft er nog niet ingezeten. Daarboven ligt een punkgeval, dat er een hobby van heeft

gemaakt de hele dag chagrijnig te zijn. Daar ligt een soldaat, die de humor van een volwassen naaktslak heeft. En daar ligt een knaap, die naar mijn mening meer van snoep dan van vrouwen houdt. Alleen de meid die daar slaapt is oké.

Pinky: *(scheve glimlach)* Ik hoor 't al, jij vermaakt je wel. *(ze grinniken wat)*

ENKELE SCENES UIT HET VIERDE BEDRIJF

Rick: Ik denk dat het al maandag is.

Holly: Heeft die sergeant je dat verteld?

Spek: Zeg haar dat ik met majoor wil worden aangesproken.

Rick: Hij wil dat je majoor tegen 'm zegt.

Holly: *(geamuseerd, maar opstandig)* Wáár zit dat figuur ergens?

Rick: Hier vlak naast me op bed.

Holly: *(gaat vlak voor het stapelbed staan)* Links of rechts van je?

Rick: *(duimbeweging)* Rechts van me. *(Spek springt meteen van het bed en gaat aan het voeteneind, op de divan zitten, met zijn rug tegen de wand)*

Holly: *(kijkt rechts van Rick)* Luister... sérgeantje, als jij ons niet vertelt welke dag het is noem ik je zo meteen nog korporaal.

Rick: Je praat tegen een leeg bed.

Holly: Ja, waarom zeg je dan dat hij naast je zit?

Spek: Je zegt haar niet waar ik zit, hè.

Rick: Hij zit nu op de divan. *(Spek snuift hard. Pinky lacht uitgelaten)*

Holly: Kan niet, daar ligt Pinky.

Spek: *(grijnst)* Heet jij Pínty?

Pinky: Nee, Georgina.

Holly: Zit dat militaire geval bij jou op de divan, Pinky?

Pinky: Ja... en hij noemt me keurig Georgina. Zoals ik ook heet.

Spek: Vind ik een mooie naam.

Pinky: *(geniet optimaal)* Hij vindt 't een mooie naam.

Holly: *(gaat in het midden op de rand van de divan zitten. iets zachter)*
Zeg, Pinky... Ik wilde je nog iets vragen.

Pinky: *(ernstig)* Waar al die mensen bij zijn?

Holly: Misschien krijg ik hierna nooit meer de kans.

Pinky: *(kijkt haar even aan)* Je hoeft het me niet te vragen. Er valt helemaal niets te vergeven.

Holly: *(zwaar onder de indruk)* O...

Pinky: Ik had gewoon niet moeten proberen je dat blikje af te pakken. Ik ben volledig zelf schuldig aan m'n dood.

Holly: O... *(ze kijkt naar Els. Die knikt haar bemoedigend toe)* Is je

dochter er ook?

Els: Ja. Ze zit naast me.

Holly: Wat fijn voor je.

Spek: Zeg, we gaan toch niet sentimenteel worden, hè? Straks zit iedereen hier te snotteren. Kent er niemand een goeie vieze mop?

Sofie: Ik ben blij dat ik vandaag helder ben, anders zou ik hier allemaal niets van snappen.

Timo: Dan weet u dus nu ook dat het de huishoudster is geweest.

Sofie: Het maakt niet uit wie het heeft gedaan. Het punt is dat Teun me ontrouw is geweest.

Spek: O, nu wordt het interessant, mensen. Er is hier iemand vreemd gegaan.

Rick: Ik zou het prettiger vinden als u zich hier niet mee bemoeit, majoor.

Spek: *(zwaar verontwaardigd)* En waarom dan wel niet. Maak jij dat uit?

Timo: Ik weet niet wat die majoor van jou heeft gezegd, Rick. Maar ik verzoek je wel hem te vertellen dat hij geen verkeerde opmerkingen moet maken. Dit is mijn oma en die is me heel erg dierbaar.

Rick: Ik denk dat hij het wel heeft begrepen.

Sofie: Dat broekie komt pas kijken en wil nu al met de grote mensen meedoen. *(lacht schamper)*

Spek: *(zwaar gepikeerd)* Met dat broekie bedoel je toch zeker niet mij, hè ouwe taart?

Sofie: *(staat op)* Ik zal jou ouwe taarten. *(loopt dreigend naar de divan. Timo staat verschrikt op en kijkt haar na)*

Spek: *(schiert overeind en wil langs Sofie lopen. Die haalt met haar tas naar hem uit. Hij bukt. De tas 'zoeft' over hem heen)* Zo hé! Da's 'n pittig wijffie.

Timo: *(loopt naar Sofie)* Wat gebeurt er allemaal?

Sofie: Ik heb 'm een lel met m'n tas willen geven, maar die kwajongen dook er onderdoor.

Spek: Het wordt hier link, soldaat De Bruin.

Rick: Ja, moet u haar maar geen ouwe taart noemen.

Timo: *(verontwaardigd)* Heeft hij mijn oma ouwe taart genoemd? *(kijkt rond)* Waar is die held ergens?

Rick: Hier. Vlak voor m'n bed.

Timo: *(loopt er heen, gaat vlak naast Spek staan en kijkt nu, op 1 meter afstand, naar de benen van Rick)* Hebben ze jou in het leger nooit fatsoen geleerd?

Rick: Je praat tegen m'n benen.

Timo: *(beetje kwaad)* Waar staat hij dan?

Sofie: *(trekt en duwt Timo zo, dat hij recht tegenover Spek staat)* Zo, nu kun je hem goed raken. Wil je mijn tas?

Timo: O, maar ik ga 'm niet slaan.

Sofie: *(uit de grond van haar hart)* Jammer. *(gaat weer zitten)*

Holly: Kan dat dan? *(tot Pinky)* Kunnen wij een dooie, die we niet kunnen zien een mep verkopen?

Pinky: Nee. Wat je niet ziet kan je ook niet raken.

Holly: Je kan hem geen mep verkopen, Timo.

Timo: Maar dat was ik ook helemaal niet van plan. Die bullebak moet gewoon zijn excuus aanbieden.

Holly: Ja, dat vind ik ook. *(geamuseerd)* Kom op, soldaatje. Op je knieën, jij.

Spek: Ja, zijn jullie nou helemaal belazerd? *(tot Rick)* Zeg ze dat ik dat niet van plan ben.

Rick: *(grijnzend)* Hij heeft het begrepen, hij zit al op z'n knieën, Holly.

Holly: *(lichtjes verbaasd)* Écht?

Timo: Goed zo.

Spek: *(met grote ogen, tot Rick. Donderend)* Zeg, ben jij wel goed bij je hoofd, soldaat De Bruin?

Timo: Dat valt me dan van 'm mee.

Sofie: Hij zit helemaal niet op z'n knieën.

Timo: Nee, hij blijft natuurlijk niet op zijn knieën zitten. *(gaat weer op zijn stoel zitten en legt een arm om Sofie's schouders)* Het gaat erom dát hij het heeft gedaan.

Sofie: Ja maar, hij heeft 't helemaal niet... *(overdreven zuchtend)* Laat maar.

Marco: Ik denk dat ik er eens vandoor ga.

Bea: Ja, je bent hier al veel te lang.

Pinky: Je weet dat als jij weg gaat wij mee moeten.

Holly: Is dat zo?

Bea: *(agressief tot Marco)* Wát is zo?

Marco: Als ik ga moeten zij ook gaan.

Bea: *(agressief)* Nou neemt dat stomme zootje dan mee.

Janet: *(als Els haar vragend aankijkt)* We zijn hier samen gekomen, dan dienen we ook weer collectief te vertrekken.

Els: O. *(ze staan tegelijk op. Els zucht)* Zie ik je nog eens?

Janet: Dat ligt aan veel factoren, mama. De plaats, de tijd, de situatie, maar vooral aan de behoefte. Als de behoefte van de sterveling aanwezig is mogen wij pas reageren.

Els: O.

Spek: *(gaat staan en zet zijn pet iets steviger op)* Ja, ik stel ook voor

dat we afnokken.

Marco: Da's twee. Nog één en we gaan.

Sofie: *(staat op)* 't Is beter dat we gaan. We zijn hier al veel te lang geweest. *(zucht)* En de meeste dingen zijn uitgesproken. *(ze kijkt naar Janet)* Jij hebt je moeder de rust geschonken waarnaar ze zo verlangde. *(Janet knikt en kijkt glimlachend naar Els)* Laten we dan gaan.

Els: *(en Janet omhelzen elkaar. Daarna geeft Els Janet een tedere kus op haar lippen)* Ik weet zeker dat we elkaar nog eens zullen ontmoeten.

Janet: Niet zolang je gelukkig bent, mama. *(glimlachend)* En je gaat een hele gelukkige tijd tegemoet. *(tot de anderen)* Zijn jullie klaar?

LICHT UIT. Janet, Sofie, Pinky, Van der Spek en Marco gaan via het 'paneel' af. Dan hoort men dat de grendels van de deur worden verschoven.

Holly: De deur.

Bea: 't Zou tijd worden.

Man of vrouw: *(draait aan de buitenkant met de sleutel het slot om en opent de deur. Meteen een flinke lichtstraal. Hij is hevig verbaasd)*
Hoe komen jullie hier binnen?

Timo: Wie bent u?

Man/vrouw: En waarom zit u hier in het donker? *(terwijl hij naar de wand links van het tafeltje loopt)* Waarom heeft u het licht niet aan? *(in zijn hand heeft hij een ouderwetse bruine bakelieten lichtschakelaar met een KLIKknopje. Op de achterkant zit dubbelzijdig schuimtape. Hij drukt de schakelaar aan de wand vast en klikt hem aan)*

LICHT AAN.

Man/vrouw: *(kijkt rond)* Zo... u zit hier met z'n vijven.

Rick: *(springt van zijn bed. Intens verbaasd)* Waar komt die schakelaar nou ineens vandaan?

Man/vrouw: Die heeft daar altijd gezeten, jongeman. *(Rick bekijkt de schakelaar heel kritisch)*

Holly: Wie bent u?

Man/vrouw: Ik ben de eigenaar van dit flatgebouw.

Rick: *(en Timo tegelijk)* Flátgebouw???

Els: Wilt u beweren dat we...

Holly: Zitten we in een flátgebouw?

Man/vrouw: Ja, waar dacht u dan dat u zat?

Bea: *(springt van haar bed en loopt de deur uit. Meteen weer terug. Grote verbaasde ogen)* We zitten op de bovenste verdieping van een flatgebouw.

Man/vrouw: Ja. Deze flat wordt maandag afgebroken. Hoe bent u hier eigenlijk binnen gekomen? De buitendeur zit met een groot kettingslot dicht.

Rick: We zijn door een...

Holly: Nou, 't lijkt me niet zo verstandig hem dat te vertellen, Rick.

Man/vrouw: *(die van de één naar de ander heeft gekeken)* Iemand moet u toch hebben opgesloten. De deur was niet alleen op slot, maar de grendels zaten er ook nog voor. Hoe lang heeft u hier gezeten?

Els: Dat weten we niet. Onze horloges. *(ze kijkt op haar horloge. Grote ogen)* Hé, m'n klokke loopt weer. Welke dag is het vandaag?

Man/vrouw: Vrijdag.

Alle vijf: Vrijdag???

Man/vrouw: Ja. Zeven uur. *(ze kijkt naar hun verbaasde gezichten)* 's Avonds.

Holly: *(kijkt Els aan)* Hebben we hier dan maar twee uur gezeten?

Rick: *(zijn mond hangt nog open van verbazing)* Maar dat kan niet. Ik heb zeker drie keer heel lang geslapen.

Man/vrouw: *(verbaasd)* Wilt u beweren dat u hier rustig heeft liggen slapen? Terwijl ze u op hadden gesloten? Waarom heeft u niet om hulp geschreeuwd?

Rick: Ja, dat had niks ingehouden, de muren zijn hier... *(hij ziet Els en Holly naar hem kijken)* Ja, ik heb geen idee. *(tot de anderen)* Waarom hebben we niet om hulp geschreeuwd eigenlijk?

Bea: En ons geld?

Man/vrouw: Wélk geld?

Bea: Onze 5000 euro?

Els: Daar zou ik 't met hem ook niet over hebben, liefje.

Bea: Want 'n kútzooi zeg! Nou, ik weet niet wat jullie doen, maar ik ga pleite. *(ze pakt haar jack en de rugzak)* De ballen. *(af)*

Man/vrouw: Ik moet er ook vandoor. Ik moet beneden nog iets regelen. Ik neem aan dat jullie over vijf minuten weg zijn, want dan sluit ik het gebouw weer af. *(af)*

Rick: Maar dit kán toch niet. We zijn toch niet gék geworden?

Holly: Nou, ik zit daar nog maar een heel klein endje vanaf. *(flauwe grijns)* Hoewel... Ik heb een ervaring meegemaakt die ik voor geen geld had willen missen. *(ze wisselt hierbij een korte blik van verstandhouding met Els)* En ik weet nu dat ik me nergens zorgen

meer over hoeft te maken.

Els: Ik begrijp precies wat je bedoelt, ik had het ook niet willen missen.

Rick: Hé! *(laat zijn blik over de anderen glijden)* Misschien zijn we gehypnotiseerd.

Timo: Maar die man dan, die ons hier heeft opgesloten? En we hebben toch met z'n allen in de hal van zijn kasteel op 'm gewacht.

Rick: Hoe het ook in elkaar zit, ik ben blij dat mijn Sergeant Majoor me het ongeluk niet kwalijk neemt. *(zuchtend)* Daar zat ik een beetje mee.

Timo: En ik vind het een fijne gedachte dat het met mijn oma goed gaat.

Holly: Dus we hebben hier geslapen... Én gegeten... En dat is allemaal in twee uur tijd gebeurd.

Els: Ja, als je er goed over nadenkt, te krankzinnig om in woorden uit te drukken.

Rick: Hé, wacht-es even. Misschien is het volgende week vrijdag? *(hij haalt zijn mobiel tevoorschijn en kijkt op de display)* Nee. Vrijdag de dertiende.

Holly: *(schiets in de lach)* Verrek ja. 't Was vrijdag de dertiende, toen we hier aankwamen.

Timo: Aankwamen? Het is nog steeds vrijdag de dertiende.

Els: Ja, maar je kan niet zeggen dat het onze ongeluksdag is.

Rick: *(terwijl hij zijn Jack aantrekt)* Noem dit maar geen ongeluksdag. We lopen allemaal onze poen mis.

Holly: *(hard)* De advertentie! *(terwijl ze in haar rugzak zoekt)* Die heb ik uitgescheurd en meegenomen. *(ze haalt een portefeuille tevoorschijn en zoekt er in)* Hij is weg. *(ze kijkt de anderen met grote verbaasde ogen aan)* En ik weet zeker dat ik 'm hierin heb gedaan. Om die man te bewijzen dat hij met die 5000 euro over de brug moet komen.

Timo: *(zuchtend)* Er is gewoon een grap met ons uitgehaald.

Rick: Hoe het ook zij, ik ga d'r vandoor. *(geeft Timo een hand)* De groeten. *(geeft Holly een hand)* Leuk je te hebben ontmoet, Holly.

Holly: Wát? Krijg ik geen kus? *(hij geeft haar een kus op de wang. Triomfantelijk en lachend)* Zo, dat had ik ook gedacht.

Rick: *(geeft Els een hand)* Misschien zien we elkaar nog eens.

Els: *(glimlachend)* Dat weet je maar nooit, Rick. Bedankt voor je heerlijke ham. *(Rick saluëert strak en af)*

Holly: *(legt haar handen op Timo's schouders en geeft hem een kus op zijn wang)* Ik vond het leuk om een weekend van twee uur met je in één kelder te hebben doorgebracht, Timo.

Timo: *(lachend)* Flat.

Holly: *(geamuseerd)* Voor mijn gevoel was het een kelder. In een flat zitten ramen. *(ze omhelst Els kort en stevig en geeft haar een tedere*

kus op de wang) Prettig je te hebben ontmoet, meid.

Els: Insgelijks, Holly. En ik ben blij dat je nu weet dat je vriendin je niets kwalijk neemt.

Holly: Ja, daar ben ik zelf ook heel blij om. *(ze geeft Els nog een kus, gooit haar rugtas aan één hengsel over één schouder, pakt haar jack, zwaait nog even en af)*

Els: *(zuchtend)* Nou... Dan zijn wij alleen nog over.

Timo: Ik weet 't niet van jou, maar ik heb een razende honger.

Els: *(lacht)* Ik ook.

Timo: Zin om samen iets te gaan eten?

Els: *(kijkt hem even aan. Glimlacht)* Ja... op dit moment zou ik niets liever willen.

Meteen het nummer van de Beatles: All You Need Is Love... Gelijk beginnend met de titeltekst en flink hard!

Els en Timo pakken hun jacks en rugtassen en gaan af.

DOEK

Suggestie van de schrijver:

Als het doek weer open gaat is de deur dicht. Één voor één komen de 'artiesten' via het 'PANEEL' op... Één op, paneel dicht. Volgende op, paneel weer open!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto